

El president del Parlament (Sr. Ernest Benach i Pascual)

Molt honorable senyor president, honorables conselleres i consellers, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, digníssimes autoritats, senyores i senyors, vull començar amb unes belles paraules del qui fou president d'aquest Parlament en el moment de prendre possessió. Deia així Lluís Companys: «Senyors diputats, constituït com declara des d'ara d'una manera definitiva el Parlament de Catalunya, si alguna vegada he sentit el pes de la meva insuficiència és en aquests moments en què acabeu de conferir-me aquesta altíssima representació». Belles paraules de modèstia i humilitat que faig meves en aquest moment històric.

En primer lloc, doncs, en nom de tots, i totes, els membres de la Mesa i en el meu propi, agrair-los la confiança que han dipositat en nosaltres per governar aquest Parlament en aquesta setena legislatura. I tinguin ben present que farem tots els esforços perquè la nostra feina sigui eficaç, útil i valorada per tots vostès. Aquesta presidència els vol garantir, com totes les presidències anteriors, que els diputats i les diputades de cada un dels grups veuran en tot moment les seves intervencions degudament emparades.

És un honor i un orgull per a algú que estima el seu país poder representar-lo en la institució que ens és pròpia i que té, a més, el privilegi de ser un dels parlaments bressol de la democràcia i més antics de tot el món. Un parlament que al llarg de la seva història ha viscut moments d'esplendor i d'altres d'extrema dificultat, però, tanmateix, que ha fet de l'ús de la paraula i la raó els seus elements inconfusibles de servei al nostre poble. És per això que em comprometo, des de la il·lusió i la convicció –també des de l'entusiasme–, a servir amb humilitat i entrega aquesta cambra i a respectar la pluralitat que avui és el principal missatge que ens ha donat la societat catalana, alhora que un important valor.

Quan entres a la sala de la Mesa, hi ha dues coses que et criden l'atenció. L'una, un quadre de Joan Miró, un dels nostres artistes més universals presidint l'espai. L'altra, els retrats de tots els presidents que ha tingut el nostre Parlament, gent que

ha viscut algunes de les pàgines més brillants de la nostra història, però també de les més dramàtiques, i el primer de tots ells, precisament, el molt honorable Lluís Companys i Jové. Just demà farà setanta-un anys, el 6 de desembre de 1932, que es constituïa el Parlament de Catalunya. Amb l'elecció de Companys culminava formalment l'itinerari llarg, difícil i apassionant que el poble de Catalunya, guiat per persones i formacions polítiques diverses, recorria d'ençà l'11 de setembre de 1714 a la recerca de l'exercici de l'autogovern i del poder polític, a la recerca de la pròpia llibertat.

Permetin-me que faci una referència també als meus antecessors contemporanis. Tots ells formen part de la història d'aquesta casa, i tots ells han marcat moments molt importants, per motius diversos, per a aquest Parlament: Heribert Barrera, per mi, com vostès podran comprendre, un exemple i un autèntic referent; els admirats Miquel Coll i Alentorn i Joaquim Xicoy, Joan Raventós, de quin tant vaig aprendre en poder compartir uns anys amb ell, sota la seva presidència, en aquesta Mesa, per a qui avui, a més a més, voldria tenir un record molt especial; i finalment, si ell m'ho permet, l'amic i el mestre –i agafin tots els matisos positius que té la paraula *mestre*, que en té molts– Joan Rigol, amb qui he tingut l'honor i el privilegi de treballar colze a colze durant aquests darrers quatre anys. Sé molt bé, com poca gent segurament, la impressionant tasca que el president Rigol ha fet per aquest Parlament, i estic segur que els 135 diputats i diputades que ho vàrem ser en la darrera legislatura el tenim en la més alta consideració i estima per la gran tasca que va fer, però, sobretot, per la seva qualitat humana. President Rigol, en nom de tots, moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La política catalana enceta una nova etapa en molts aspectes, però, sobretot, en un de fonamental: la maduresa d'una societat i d'unes institucions que han assumit amb responsabilitat i compromís el relleu d'una generació que ha estat clau en la recuperació de la democràcia i de les nostres institucions, una etapa difícil en molts moments, però que sens dubte ens ha permès avançar i conservar el principal valor de la nostra societat: la cohesió social. És a dir, una nació, un poble on tots i

totes volem i hem de tenir drets i deures, on tots i totes hem fet de la convivència i la pau el valor més preuat.

Aquesta cambra renova el 50 per cent dels seus diputats i diputades i la mitjana d'edat ha baixat. I, sincerament, no sé si això és important o no ho és. En qualsevol cas és una realitat que no sols passa aquí al Parlament, passa també a la nostra societat. És curiós constatar com, amb el pas del temps, el que era un *handicap* i un problema per a ocupar llocs de responsabilitat, la joventut, ha esdevingut un valor. Doncs bé, aquesta presidència vol fer d'aquest valor un estil, una manera de ser, una manera de fer i d'entendre el servei públic. Amb tot el respecte, admiració i reconeixement cap a les generacions que han obert solc, que han fet camí, que han marcat el rumb, ens arriben nous temps, nous reptes. Ara, senyores diputades, senyors diputats, comencem a construir de nou aquest vell país.

Estic segur de parlar en nom de tota la Mesa quan ens plantegem com un dels reptes més urgents el de donar dinamisme al Parlament i apropar-lo a la ciutadania. Sóc diputat des del 1992, i, certament, un dels temes de què més he sentit parlar ha estat la reforma del nostre Reglament. Senyores i senyors diputats, tenim molta feina i no hi ha cap argument, ni un, que faci allargar per més temps aquesta reforma. És per al bé del seu bon treball, del nostre bon govern. Encoratjo, doncs, els grups parlamentaris a fer d'aquesta qüestió una prioritat urgent; és una eina a què no podem renunciar.

És en aquest sentit que també caldrà continuar la tasca realitzada d'adequació dels espais d'aquest Palau. Millorarem encara més les condicions de treball dels diputats i les diputades, millorarem també les condicions de treball dels treballadors i les treballadores del Parlament, dels excel·lents professionals que té aquesta casa.

Un país que progressa és un país que creu en les seves institucions. Per això continua sent molt important aprofundir en conceptes ara per ara fonamentals com la participació ciutadana i la modernitat. En aquest sentit, la sensibilitat demostrada en l'anterior legislatura per obrir aquesta casa a la societat civil amb la constitució de comissions mixtes de diputats i experts no parlamentaris és una línia que cal

potenciar i seguir, i –per què no?– explorar-ne de noves. La participació ciutadana segurament és un dels grans reptes que tenim a l'hora de plantejar com s'ha de fer política en el segle XXI. I perquè hi hagi una bona participació, sens dubte cal que hi hagi una bona informació, una informació veraç, crítica, creïble, independent. El final de la sisena legislatura ens va portar el Canal Parlament gràcies als bons oficis del president Rigol, del vicepresident Clotas, a més del personal tècnic de la casa, i gràcies també a la complicitat indispensable de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. En aquesta legislatura, doncs, tenim un repte molt importat al davant, posar-lo en marxa amb l'activitat parlamentària ja represa, consolidar-lo i, per tant, portar el Parlament de Catalunya i l'activitat que vostès fan aquí i fora d'aquí a les cases dels nostres conciutadans i conciutadanes i, si pot ser, al menjador de totes –ho repeteixo, de totes– les llars del país. Apropar, doncs, la política a la gent, motivar-ne la participació i complementari al Canal Parlament tenim molts projectes vinculats a les noves tecnologies a través d'Internet i altres mitjans que ens han de permetre, d'una banda, millorar el seu treball i donar-los el màxim de facilitats i, de l'altra, afavorir al màxim la informació i la participació.

Una altra de les grans novetats de l'anterior legislatura que en aquesta hem de completar és la relació del nostre Parlament amb el Parlament Europeu. En el moment que Europa s'està consolidant com el nostre referent polític, és molt important que trobem els camins adequats per a ser-hi presents. I a hores d'ara el Parlament ja té un camí traçat, un camí que no ha estat gens fàcil, per cert. No el podem desapropiar de cap de les maneres. Serà, lògicament, un altre dels grans objectius, juntament amb intentar consolidar les relacions amb la resta de parlaments de l'antiga Corona d'Aragó i dels convenis de col·laboració signats amb els parlaments nacionals de Flandes, Escòcia i el Quebec, com vostès saben, nacions sense Estat com la nostra.

Com segur que hauran deduït, aquesta serà una legislatura de grans decisions. En som tots conscients. I és també una legislatura on el pluralisme i la diversitat s'han expressat com mai en la composició d'aquest cambra. És per tant del tot necessari que ens plantegem molt seriosament i que donem prioritat a la consolidació de la nostra manera de fer política. De vegades, des d'una certa incomprensió, s'ha

volgut menystenir la política catalana pel fet de ser –deien, diuen– poc agressiva. El famós «oasi català» no ha estat sempre entès com calia. Doncs bé, reivindico en aquest moment solemne la necessitat de fer política amb passió, amb convicció, amb la màxima dedicació i coherència, però reivindico també, i amb tota la convicció del món, la *paraula* i el *diàleg* com les principals eines de treball en la nostra relació política. Quan els polítics i les polítiques catalans i catalanes hem sabut anar junts, hem sabut treballar plegats, hem sabut sumar esforços, com a poble hem avançat i molt i, a més a més, de manera progressiva. Avui això és indispensable: els reptes immediats de futur ens ho reclamen: tot un grapat de lleis molt importants per a la nostra democràcia, però que també ens han de permetre millorar essencialment la qualitat de vida dels nostres conciutadans i conciutadanes.

Acabo les meves paraules amb una darrera reflexió. Senyores diputades, senyors diputats, vostès poden escriure una de les pàgines més brillants de la història de Catalunya. El salt que podem fer en la millora del nostre autogovern pot ser realment històric.

Imagino el futur del nostre país i sóc optimista. Iniciem, probablement, un camí sense retorn, un camí cap a un nou país, on una societat integrada i integradora serà l'autèntica protagonista; un camí cap a la nació plena, on tots i totes tindrem els mateixos drets i els mateixos deures, i on la justícia, la tolerància i la solidaritat seran les realitats del dia a dia. En definitiva, un camí cap a un gran poble lliure d'homes i dones feliços i lliures.

Senyores i senyors diputats, vostès poden començar a escriure el guió de la utopia; els encoratjo a assumir-ne la responsabilitat. Amb tota la solemnitat que el moment reclama, declaro constituït el Parlament de Catalunya en aquesta setena legislatura.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. I permetin-me acabar tal com ho va fer el molt honorable Heribert Barrera l'any 1980: Visca Catalunya lliure!

(Crits de «Visca!»)

Els convido a cantar el nostre himne nacional.

(La cambra, dempeus, canta «Els Segadors».)

(Forts aplaudiments.)

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia i deu minuts.